

Tale om, at Udgifterne ere stegne ved Stykker, som have givet en god Forestillingsindtægt, men som man selvfølgelig ikke vil raade til at henlægge, fordi de samtidig med at forøge Indtægten forhøje Udgiften. Det kan absolut ikke vides i Forvejen; i alt Fald hører der en Gætningsøve til om Publikum's Smag og Lyst, som ingen, selv den mest erfarne Teaterdirektør, vil eller kan tillægge sig selv. Saaledes er Forholdet med adskillige af disse Poster, men at man tilnærmelsesvis virkelig holder sig til det oprindelig foreslaaede, og at det i Virkeligheden er lykkes saa temmelig, fremgaar af, hvad jeg har opgjort, nemlig Forholdet i de sidste 5 Aar. Første Gang 1887—88 bestod endnu det heldige Forhold, at man kunde holde sig til det oprindelige Forslag, der blev vedtaget af Rigsdagen, og altsaa blev Grundlaget for Budgettet; det blev kun overstredet med 3000 Kr., saa nær har man altsaa holdt sig til det. I Finansaaret 1888—89 kommer første Gang Rigsdagens store, betydelige Nedsættelse af omtrent 40,000 Kr. Budgettet kunde naturligvis da ikke holdes, men man holdt sig dog tilnærmelsesvis paa denne Konto til det oprindelige Beløb, det blev kun overstredet med noget over 6,000 Kr. I 1889—90 er der igen det samme Forhold. Det foreslaaede Beløb er af Rigsdagen nedsat med omtrent 45,000 Kr., men man holdt sig paa 1000 Kr. nær til det, som oprindeligt var budgetteret. Saa kommer det uheldige Aar 1890—91, hvor Nedsættelsen altsaa var 63,000 Kr., og hvor Overstridelsen i Forhold til det oprindelig foreslaaede Beløb var 21,000 Kr. Det var en ganske betydelig Overstridelse af omtrent 10 pCt. Grunden hertil har i Virkeligheden ligget i Repertoiret, og blandt mange andre Omstændigheder var der den store væsentlige, at man da for første Gang opførte Wagners Opera „Balkhyrien“, og at den krævede en umaadelig Mængde Udgifter paa en Mængde af disse Konti, behøver jeg ikke nærmere at forklare, det vil enhver indse, som har set Stykket og ved, hvad det har maattet koste at sætte i Scene. Men saa har der til Gengæld i Forhold til det for 1891—92 foreslaaede Beløb — som altsaa ikke ligger for her, og som er det eneste, jeg har haft med at gøre som Minister — der blev nedsat med 40,000 Kr., været en ganske betydelig Besparelse, nemlig en Mindreudgift af 15,000 Kr. Jeg tror, at man efter disse Oplysninger nok kan sige, at det er Administrationen magtpaaliggende, tilnærmelsesvis altsaa, saaledes som Udvalget vil, at holde det oprindelig budgetterede Beløb; mere kan ikke loves, men det

kan erfaringsmæssigt loves; derimod kan det ikke loves, at man skal holde tilnærmelsesvis det Budget, Rigsdagen vedtager. Spørgsmaalet er kun: Skal Ministeriet lægge til Grund det af Rigsdagen vedtagne Beløb, eller skal det med Tilføjelse deraf lægge sit oprindelige Forslag til Grund for Budgettet? Ja, som sagt, det forekommer mig, at det sidste har sine store Betæneligheder, og at det i den Henseende vilde være misligt at forlade den Praksis, der nu en Gang er indført eller har gjort sig gældende lige fra 1888—89. — Der er et Par andre Konti, som ere omtalte i Betænkningen, men som Ordføreren ikke dvælede ved, og som jeg heller ikke skal dvæle videre ved; men jeg skal dog bemærke, at naar der er Tale om Bygningsudgifter og Bygningers Vedligeholdelse, kunne ret betydelige Overstridelser finde Sted. Slige Udgifter kunne komme uforudset. Paa dette Punkt er Grunden til Overstridelsen en Ombygning, der i dette Aar har fundet Sted af Orkestret, netop i Anledning af „Balkhyriens“ Opførelse, en Ombygning, som var nødvendig, naar man vilde opføre den Wagnerske Opera. — Et andet Punkt, som Teatret ikke har kunnet afværge, er Flytningen af Brandstationen i Kjøbenhavn og den dermed i Forbindelse staaende nødvendige Forandring af Alarmpararatet. Denne Forandring har kostet 1000 Kr. Den maatte ske blandt andet af den Grund, at de daværende Alarmparater undertiden alarmerede af sig selv og altsaa kunde fremkalde en Panik i Teatret, som man skyldte at afværge.

Jeg skal dernæst omtale kortelig de to Punkter, som af Mindretallet ere fremdragne, vedrørende Ministeriet for Undervisningsvæsenet. — Der er først Aalborg Skole. Over for de særlige Bemærkninger, som det ærede Medlem (Th. Nielsen) nys fremkom med, skal jeg henvide til, hvad jeg bemærkede i Fjor, da samme Sag var for. Jeg kan ikke erkende, at der ikke har været tilstrækkelig Hjemmel i de faktiskste Forhold til at bygge denne ny Skole, og at den ikke har været paatrængende nødvendig. Jeg tror heller ikke, at de stedlige Myndigheder, de tekniske Myndigheder, som have haft med Sagen at gøre, ville erkende, at Pladsen er uheldig, og hvad endelig Beføstningen angaar, er den ganske vist større, end hvad der kræves til Latinskolen i Odense — jeg tager ikke Hensyn til Sammenligningen med Randers Skole, thi det drejer sig der om et Byggeprojekt, som ligger langt tilbage i Tiden — men jeg bemærkede med Hensyn til Bygningen allerede i Fjor, at det er et noget forandret System med Hensyn til